

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 25/13
Luxemburg, 7 martie 2013

Hotărârea în cauza C-607/11
ITV Broadcasting Ltd. și alții/TVCatchup Ltd.

Organismele de radiodifuziune televizată pot interzice retransmiterea prin internet a emisiunilor lor de către o altă societate

Astfel, această retransmitere constituie, în anumite condiții, o „comunicare publică” a operelor care trebuie să fie autorizată de autorul acestora

Dreptul Uniunii¹ urmărește să instituie un nivel ridicat de protecție în favoarea autorilor operelor, permițându-le acestora să obțină o remunerație adecvată pentru utilizarea operelor lor, în special cu ocazia unei comunicări publice. În acest scop, autorii au dreptul exclusiv de a autoriza sau de a interzice orice comunicare publică a operelor.

TVCatchup Ltd (denumită în continuare „TVC”) furnizează prin internet servicii de difuzare a unor emisiuni televizate. Aceste servicii permit utilizatorilor să recepționeze „în direct” prin internet fluxuri de emisiuni televizate gratuite.

TVC se asigură că abonații săi obțin accesul doar la un conținut pe care îl pot viziona deja în mod legal în Regatul Unit pe baza abonamentului lor TV. Condițiile la care utilizatorii trebuie să consimtă includ deținerea unui abonament TV valabil și restricționarea utilizării serviciilor oferite de TVC la Regatul Unit. Site-ul internet al TVC dispune de echipamente care îi permit să identifice locul în care se află utilizatorul și să refuze accesul atunci când condițiile impuse utilizatorilor nu sunt îndeplinite.

Mai multe organisme comerciale britanice de radiodifuziune televizată sunt în litigiu cu TVC cu privire la difuzarea de către aceasta prin internet și aproape în timp real a emisiunilor lor televizate. Organismele menționate au formulat o acțiune împotriva TVC la High Court of Justice (England & Wales) (Chancery Division) pentru încălcarea drepturilor lor de autor cu privire la emisiunile și la filmele lor, în special pentru motivul unei comunicări publice interzise atât de dreptul național, cât și de Directiva 2001/29.

Instanța națională solicită Curții de Justiție să stabilească dacă un organism precum TVC efectuează o comunicare publică în sensul Directivei 2001/29 atunci când difuzează prin internet emisiuni radiodifuzate unor membri ai publicului care ar fi avut dreptul să acceseze semnalul de radiodifuziune inițial prin utilizarea propriilor televizoare sau a propriilor calculatoare portabile la locuința lor.

Într-o primă etapă, Curtea stabilește conținutul noțiunii „comunicare” și verifică dacă, în speță, activitatea TVC intră în domeniul de aplicare al acestei noțiuni. Conform Directivei 2001/29, dreptul de comunicare publică acoperă orice transmisie sau retransmisie a unei opere către public care nu este prezent în locul de proveniență a comunicării, prin cablu sau fără cablu, inclusiv radiodifuziunea. În plus, autorizarea includerii unor opere protejate într-o comunicare publică nu epuizează dreptul de a autoriza sau de a interzice alte comunicări publice ale acestor opere. Prin urmare, potrivit Curții, în cazul în care o anumită operă face obiectul unor utilizări multiple, **fiecare transmisie sau retransmisie a acestei opere care utilizează o modalitate tehnică specifică trebuie să fie autorizată, în principiu, în mod individual de autorul său.**

¹ Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională (JO L 167, p. 10, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 230, rectificare în JO 2008, L 314, p. 16).

Astfel, dat fiind că punerea la dispoziție a operelor prin retransmisia prin internet a unui program televizat difuzat pe cale terestră are loc conform unei modalități tehnice specifice care este diferită de cea a comunicării inițiale, aceasta trebuie considerată drept o „comunicare” în sensul directivei. În consecință, o astfel de retransmisie nu poate fi exceptată de la obținerea autorizației din partea autorilor operelor retransmise atunci când acestea sunt comunicate publicului.

Într-o a doua etapă, Curtea verifică dacă operele protejate au fost comunicate efectiv unui „public”. Potrivit jurisprudenței Curții, noțiunea de public privește un număr nedeterminat de potențiali destinatari și presupune, pe de altă parte, existența unui număr de persoane destul de important. Curtea precizează că trebuie să se țină seama de efectul cumulativ care rezultă din punerea la dispoziție a operelor în favoarea potențialilor destinatari și că, în această privință, este relevant în special să se știe câte persoane au acces în paralel și în mod succesiv la aceeași operă.

Curtea constată că, în speță, retransmisia operelor prin internet privește ansamblul persoanelor care au reședința în Regatul Unit, care dispun de o conexiune la internet și care pretind că dețin un abonament TV în acest stat. Aceste persoane pot avea acces în paralel la operele protejate, în cadrul unui „live streaming” al emisiunilor televizate prin internet. Astfel, această retransmisie privește un număr nedeterminat de potențiali destinatari și presupune existența unui număr important de persoane. Curtea constată, așadar, că, prin retransmisia în discuție, operele protejate sunt comunicate efectiv unui public în sensul directivei.

În consecință, Curtea răspunde că noțiunea „comunicare publică” în sensul Directivei 2001/29 trebuie interpretată în sensul că acoperă o retransmisie a operelor incluse într-un program televizat difuzat pe cale terestră efectuată de alt organism decât organismul de radiodifuziune sau de televiziune inițial, printr-un flux continuu prin internet pus la dispoziția abonaților organismului menționat, care pot recepționa această retransmisie prin conectare la serverul său, chiar dacă acești abonați se află în zona de recepție a programului televizat difuzat pe cale terestră menționat și pot recepționa în mod legal acest program printr-un receptor de televiziune.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708